

OKTÓBERI HEGYMENET

Látom a szemedben,
a puha berkenyék
a hideg földre puffanva
kiontják savanyú, dús belüket,
a patak billenő kövei alatt
nyálkás levelek tömörülnek,
a vadszedres oldalon
csak tüskés indák maradnak
és a szarvasok elbőgik nászukat,
mire megtennéd felém
azt az óvatossá tompított lépést,
ami először, mint reccsenés
a sötétszemű őzet,
megfutamodásra intett.
Esélyünk, a szürke
gerincek mögé bukva,
elszalasztásba tesped.
A ködbe hasító bércen,
a táj ölelésébe dőlve,
remegő testembe
kapaszkodik a szél.
Nem veszed észre,
hogy én már rég
nem vagyok ijedt.

VÖLGYBŐL AZ EMBER

71

A cseresznyepálinka szagú öreg megkérte
a kezem a szürkületkor is kint dolgozó fia számára.
A bika hegyes szarva a hasamnak nyomódik.
Mint aki tudatában van, megvárja, míg busa feje
és a trágyával összekent fal között,
a levegőt visszatartva, arrébb húzódok.

Kolompaszó tölti föl a völgyet, a fák szöveteiben is
ez a hang lüktet fel s alá, szüntelen.
Éjjelente lekaszált, sárgára száradt fű illata
kúszik a szobámba, lenhajú, csendes szeretőként
öleli körbe álmaim. A fenyves szegélyezte
réten őzek kergetőznek, ugatásuk csak a távolban,
a lombokra verődve hal el. A trágyalé szagú patak,
habzó nyálával húsíti combomon a duzzadt
bögyölyharapást. Mohó csecsemőfogak a fehér húsba,
talpamba kihantolt csontszilánkjai a földnek,
a hegyes kavicsok egészen az inakig nyomódnak.
Elszáradt tűlevelek alatt guggolnak
a piruló róka gombák, mint a sűrűbe bújó
szemérmes lányok. Tüskés ujjakkal ragadnak meg
az indák, apró pöttyökben ül ki bőrömre a vér.
Málnafejek koppannak a vödör alján,
piros, cukros levük csattan a falán.
Az ágyukból kierőszakolt növények
sárga nedvüket tenyerembe törlik.
Felbolygatok egy vadméh kolóniát,
a beszakadt fullánktól szememnél lüktet az ér.
Nyolcvan literes hátizsáktól görnyedve
lépek fel a buszra, napok óta összefont hajamból,
szandálom réseiből istállószag árad,
fintorognak a résnyire felhúzott ajkak.
Még hetekig tompán követ és kísér, emlékeztet,
egyszer az életben voltam már valamikor ember.